

[Handelsministeren.]

lovforslagets § 28, hvorefter erhvervsdrivende, der ikke har bopæl her i landet, kan få deres mærker registreret her, uden at særlig aftale eller overenskomst med den pågældende anmelders hjemland herom foreligger. Ved denne ændring er varemærkeloven bragt i overensstemmelse med patentloven og mønsterloven, hvorefter der ikke lægges vægt på, i hvilket land ansøgeren er hjemmehørende.

I § 29 indeholder lovforslaget en regel, der i visse tilfælde muliggør det for en udlænding, der i sit hjemland har indregistreret et varemærke, at få dette indregistreret her i landet, selv om vor lovs betingelser ikke er opfyldt. En sådan registrering, der er begrænset i tid og omfang som hjemlandsregistreringen — telle quelle — er vi ved Pariserkonventionens art. 6 forpligtet til at foretage for personer hjemmehørende i unionslandene.

Lovforslagets § 34 giver indehaveren af et registreret varemærke ret til at lade andre anvende varemærket i erhvervsøjemed (licens). Noget forbud mod at give andre ret til at benytte et registreret varemærke indeholdes ikke i den gældende varemærkelov, og af motiverne til dennes § 8 vedrørende det registrerede varemærkes fri overdragelighed fremgår det, at indehaveren af varemærket kan tillade andre at benytte dette. Det er derfor fundet rigtigt, under hensyn til den stigende interesse for licenser til varemærker, udtrykkeligt at lovfæste forholdet.

Foruden de omtalte nye hovedprincipper har kommissionen drøftet andre centrale spørgsmål inden for varemærkerettens område, især spørgsmålet om såkaldt „brugspligt“, hvorefter mærkeindehaveren har en pligt til inden en vis tid efter registreringen at anvende mærket. I adskillige lande er brugen af et varemærke en forudsætning for enerettens beståen. Mellem Danmark, Norge og Sverige er der enighed om, at brugspligt ikke burde indføres. Fra finsk side havde man en vis sympati for reglen.

Når man fra de tre landes side ikke har ment at burde foreskrive brugspligt, er grunden hertil bl. a. den, at en næringsdrivende ved registrering bør kunne sikre sig varemærker med fremtidige dispositioner for øje, ligesom man må anerkende det berettigede i at lade „defensive“ registreringer foretage.

Det har endvidere været overvejet, om bestemmelserne vedrørende fællesmærker, der indeholdes i lov om fællesmærker nr. 102 af 7. april 1936, skulle optages i varemærkeloven eller fortsat forblive i en selvstændig lov. Fra dansk og norsk side ville man helst bibeholde en selvstændig lov og blot i varemærkeloven henviser til denne. Fra de andre landes side gav man tilslutning hertil. Varemærkekommissionen har ikke udarbejdet noget udkast til en ny fællesmærkelov, men kommissionen har forudsat, at der i forbindelse med varemærkelovsforslaget blev fremsat forslag til en ny lov om fællesmærker svarende til varemærkelovsforslaget. I overensstemmelse med disse forudsætninger skal jeg tillade mig senere i denne folketingsamling at fremsætte et forslag til en lov om fællesmærker.

Varemærket har stor betydning i det moderne samfund. En velafpasset varemærkebeskyttelse er af stor økonomisk og social betydning såvel for erhvervslivet som for køberen. Varemærkebeskyttelsen bæres således oppe af såvel erhvervsmæssige som fælles samfundsmæssige interesser.

Lovforslaget har været forelagt de erhvervsorganisationer, der i særlig grad er interesseret. Som det fremgår af de som bilag til lovforslaget optrykte organisationsudtalelser, har Industrirådet, Håndværksrådet og handelens organisationer ikke haft særlige bemærkninger at gøre til lovforslaget. Patentagentforeningerne, der ligeledes har tiltrådt forslagens fremsættelse, har i deres udtalelse berørt forskellige enkeltspørgsmål, som det ville føre for vidt at komme ind på i dag, men jeg er selvfølgelig villig til at komme til stede og drøfte de rejste spørgsmål i det udvalg, som det høje folke-